

דרך הישר

יש בורא עולם והוא אוהב אותך!

עלון מס' 10

HAYASHAR.COM

פרשת פקודי

רק ביום השמיני התקבל אשור להקים ולהותיר את המשכן על פנו, אבל משה מתבקש להחליף תפקיד עם אהרן אחיו ולמשח אותו ואת בניו לכהנים. בחמש ויקרא נגלה כי באותו יום שהיה צריך להיות יום שמחה שסוף סוף המשכן עומד על תלו ומתמנים כהנים שיעבדו בו, באותו יום מתים נדב ואביהוא בניו של אהרן כי הקריבו אש זרה, דבר שזעזע את עם ישראל וגרע להם רבות מהשמחה.

אמנם לבסוף המשכן הוקם ולוה אותם 40 שנה במדבר והשכינה שרתה עמם, אבל עד שהדבר נעשה עם ישראל עבר יסורים רבים בטרם הרגיש שבאמת בורא עולם מחל להם.

מכאן נלמד יסוד גדול, בורא עולם באמת סלח להם עוד ביום הכפורים של אותה שנה, כחצי שנה לפני, אבל עם ישראל לא זכה להרגיש בכך במשך כמה חודשים, כי בורא עולם רצה ללמד אותם להבין את גדל החמרה של עברה, דבר שלא היו מרגישים בה אם היו מודעים שנסלח להם מיד.

הרי בכל מצוה שאנו מקימים אנו מתחברים אל בורא עולם, ואם פו בכל עברה אנחנו מנתקים את עצמנו ממנו, וזה גורם צער לבורא עולם שהוא אבא שלנו ורוצה להיות מחבר אתנו כל הזמן.

בכל התקופה הזו שהיה צער לעם ישראל שהרגישו מרחקים מבורא עולם, שם הייתה לו הנאה פי ראה שכן רוצים בקרבתו ומצער אותם להיות רחוקים ממנו, מה שמראה שכאשר הם מרחיקים אותו על ידי עברה הם לא מודעים לכך ולא כי לא אכפת להם.

פרשת פקודי מסיימת את חמש שמות ואת ענינו בנינו המשכן שאמור להיות תשובת המשקל לחטא העגל.

לאחר שבפרשות הקודמות ראינו כיצד עם ישראל נרתם אל המטרה ומביא את החמרים תוך שלושה ימים, פי הם רצו מאד לכפר על מעשיהם ושהשכינה תשרה עמם, הגיע הרגע בו צריך לחנוף את המשכן ולהתחיל לעבד.

המדריך אומר כי כל אסוף החומרים ובגית הפלים הסתים כבר בכ"ה בכסלו, אבל בורא עולם לא נתן להם אות ואשור לחנוף את המשכן, כי הוא היה מענין שהמשכן יקם בחדש ניסן שהוא החדש של יצחק אבינו, שתקו את ספירת הגבורה והמתיק את הדינים.

עם ישראל שלא נחשף לחטאונות שמים ממתינו שיקימו את המשכן במשך חודשים והדבר לא קורה.

כיון שכלם נרתמו מהר על מנת לכפר על חטא העגל, העבדה שהמשכן לא נחנף שדרה להם שכביכול אין מקבלים את כפרתם ומנחתם, דבר שיצר מרמור ותלונות.

לבסוף הורה בורא עולם להקים את המשכן בכ"ה באדר. משה רבנו הוא זה שמקים את המשכן ונכנס לעבד בו ככה גדול, אך בסוף יום העבודה מתבקש לפרק את המשכן. וכך היה גם ביום למחרת וביום שאחריו במשך שבועה ימים.

בנקדה זו עם ישראל כבר הרגיש דחיה שלמה מצדו של בורא עולם. לא רק שחכו חודשים שהמשכן יקם ויקרבו קרבנות שאמורים לכפר עליהם, והנה גם כשהוא הוקם בסוף ומקריבים את קרבנות התמיד בבקר ובערב לכפר על מעשיהם, בכל זאת משה רבנו מתבקש במשך שבועה ימים לפרק את המשכן בסוף היום.

אם נבין פי ה' יתברך רוצה בקרבתנו ושעל ידי עברות אנחנו מתרחקים ממנו, נזהר במעשינו ולא נצטרך להרגיש הסתרה, אלא נרגיש בבורא עולם בכל רגע ורגע.

זרר היס"ר ראיות וזנים

ברכות השחר - ברכת הנותן ליעף כח

ולמחרת כשפותחים יש סללה מלאה טעונה עד הסוף מבלי שחברנו למטען... מדוע במכשיר חשמלי זה יהיה מוזר וביצור חי זה מובן?

ואחרי שהתבוננו והודינו לבורא עולם על שנתן כח לעיפים (יעף ועיף הן אותה מילה), נתבונן על חסד זה כיצד הוא מלוא אותנו בחיים בכלל ולא רק בענן של שנה וקימה.

בחיים יש מצבים רבים שאנחנו סובלים מעיפות נפשית שהופכת לעיפות גופנית בנוסף, ולא בגלל שהפעלנו מאמץ מסוים, אלא בגלל לחצים שהפעלו עלינו על ידי אנשים או מצבים בחיים היום יומים שלנו.

האדם מרפב מארבעה יסודות שהדומיננטי מכלם הוא יסוד העפר שתכונותיו הן כבדות, קרירות, עצלות ועצבות. נמצא שכדי להיות "עיפים" אנחנו לא צריכים להתאמץ הרבה, זה המצב הטבעי שלנו (וכן עצבות ועצלות).

אלא שבורא עולם נותן ליעף כח - הוא נותן לנו כלים וכח להתמודד ולהתעלות מעל המצב הטבעי שלנו, ולכן אין לנו סבה להרים ידים כי בורא עולם לא שלח אותנו למשימה בלי כלים לעמוד בה.

חלק גדול מהמשימה הוא להתעלות מעל עצמנו ולחשב מחוץ לקופסא, מתוך ידיעה שלא רק שזה רצון ה' לתבאר אלא שהוא נותן ליעף כח והוא יסייע בידינו.

וכמו שאנו לא שואלים על הגס של התמלאות בכוחות וסלוק העיפות על ידי שנה ומנוחה וזה נראה לנו טבעי לחלוטין, כך לא צריך לפחד להתמודד ולחשב מחוץ לקופסא, כי זה אכן טבעי שבורא עולם יתן לנו כח.

"ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם.
הנותן ליעף כח".

בברכה זו אנחנו מודים לבורא עולם שהוא מחדש את כוחותינו בזמן השנה, ואנחנו קמים רעננים ליום חדש.

לכאורה רעיון זה נוגד את הטבע. כאשר מכונה "מתעיפת" צריך לתדלק אותה, להכניס לה מקור אנרגיה חיצוני פנימה על מנת שהיא תתחדש ותחזור לפעל כראשונה.

אבל כאן האדם לא רק שלא מכניס אנרגיה חיצונית, הוא אף לא מפעיל אנרגיה פנימית אלא כשהוא ישן הוא כביכול מכבה את המערכות שהתרוקנו גם כן. אם כן מהיכן הכח לקום למחרת רעננים?

אלא שהקדוש ברוך הוא הכניס בבריאה שלו שיצור חי שמתעייף ירדם ויתמלא אנרגיה מחדש מבורא עולם עצמו, וכך למרות שהפך לפסיבי בשנה וכבה את המערכות המרקנות מאנרגיה במקום למלא אותם במקור אנרגיה חיצוני, הם קמים כחדשים למחרת לעוד יום.

לכן דבר זה ראוי לברכה בפני עצמה, על מנת שנתבונן ונבין כי השנה היא מתנה וחסד של בורא עולם, שהוא ממלא אותנו אנרגיה בזמן שאנחנו נחים ולא מצריך אותנו לפעל בעצמנו להשיג מקורות אנרגיה לחדש את עצמנו.

אלא שהאדם התרגל ל"תופעות בטבע" ואם כלם ישנים וקמים רעננים למחרת פנראה שפך צריך להיות, למרות שמעולם לא ראינו מכשיר חשמלי שהסללה הגיעה כמעט לאפס וכבינו את המכשיר